

Písň: 111, 677, 685.

1. čtení: Iz 42, 1-9

3. čtení (poslání): 1J 3, 2-3

2. čtení (základ kázání): Mk 10, 46-52

Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák. Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ I zavolali toho slepého a řekli mu: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“ Odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Toto je další příběh o tom, jak Ježíš uzdravoval nemocné. Bývalo to za různých okolností a postupoval různým způsobem, ale něco měli vždy společné. Ježíš pomáhal trpícím z lásky. Nebylo to na efekt aby přesvědčil zástupy o své moci. Důvodem bylo jeho slitování. Ježíš vnesl do našeho porušeného světa lásku, aby svět ozdravil a vysvobodil ze zlého. Z lásky tedy jednal, aby pomohl v jednotlivých případech, ale také proto, aby se s ní lidé setkávali.

Je tu ještě jedna rovina příběhů o uzdravování – zvěstná. To už není prostý zápis události, ale k tomu ještě její hlubší význam platný až do našich dnů. Můžeme si z příběhu vzít vzor pro své jednání i když doslova tak jak je zapsán ten příběh neprožijeme.

Bartimaios věděl kdo je Ježíš Nazaretský, věřil, že mu může pomoci a tak se dal do křiku. Zástup jistě slyšel, ale nemohl vidět, kde v něm právě Ježíš je. Křičel doslova naslepo. Do neurčitého prostoru a tedy asi o to hlasitěji, to si lze snadno představit. Snad právě proto ho mnozí napomínali.

Ale když ho mnozí napomínali aby mlčel, musel zesílit svůj křik, aby jeho prosba došla až k Ježíšovi – vždyť ani nevěděl, kde je. Vytáčí se spirála křiku, hlasový souboj slepého žebráka se zástupem. Proč ho chtěli umlčet, to nevíme. Snad rušil jejich klid, možná považovali za neslušné takto volat na mistra, třeba nepochopili, že něco vážně potřebuje a mysleli, že jen tak pokřikuje. To se už nedozvíme.

Ale můžeme se zastavit a zamyslet, když slyšíme něčí křik a třeba se nám nelíbí. Můžeme snad lépe vnímat (nebo se o to alespoň pokusit) hledání a touhu někoho, kdo přesně neví kde hledat, kdo nebo co mu může pomoci a tak to zkouší namátkou a všelijak neobratně. Můžeme nenapomínat volajícího o pomoc, ale třeba ho naopak slyšet, když volá potichu. Nemáme stát v cestě mezi prosícím a Kristem.

To když se vidíme v zástupu, pokud se vidíme na místě Bartimaia, můžeme přijmout povzbuzení k vytrvalosti nebo až urputnosti v hledání, prosbě a úsilí. Nenechat se odradit odporem mnohých, vždyť mnozí se mohou mýlit, nebo být dokonce v nepravu – v dějinách světových i osobních se to stává. Ovšem pozor – také to tak být nemusí.

Do toho zmatku vstoupil Ježíš svým pokynem: „Zavolejte ho!“ Ten samý zástup, který ho chtěl dřív umlčet ho má nyní zavolat. Dřív mu bránili k Pánu, teď mají přístup zprostředkovat. A oni to dělají. Dokonce Bartimaia povzbuzují – „vzchop se, volá tě.“ To je také pro nás dobré si uvědomit – někdy je nutné dosavadní postoj přehodnotit. Uznat, že jsme se zmýlili, že ten, kdo se nám z nějakého důvodu nelíbil, je také povolán Kristem. A na nás je ho přivést. A povzbudit, je-li třeba.

Bartimaios vyskočil a odhodil plášť. To mohla být vážná chyba. Vždyť v Palestině bývají noci velmi chladné. Dokonce platil příkaz, že když dlužník dal v zástavu svůj plášť, musel mu ho věřitel před začátkem noci vrátit, aby se měl čím přikrýt. Slepý žebrák odhazuje plášť a vychází do nejistoty. Co kdyby se to celé nepovedlo? Jak by ten plášť poslepu hledal, a byl by tam ještě? Jak by potom spal? Nezmrzl by v noci?

Odhodil své jisté, aby mu nepřekáželo na cestu do nejistého, kam ještě neviděl. Vždyť nečteme, že by ho někdo vedl. Vyskočil a přišel k Ježíšovi. Tam, kde tušil, snad po hlase, snad citem, že tam je. Ježíšova otázka co chce, aby mu učinil by se mohla zdát zbytečná – vždyť je to jasné. Ale ono je důležité, aby to vyslovil. Bartimaios vyznal svou víru, když nahlas požádal, aby viděl.

Všichni máme nějaké pláště. Je to tak v pořádku, pro život v tomto světě potřebujeme určité zajištění – jídlo a pití, ošacení, střechu nad hlavou a lecos ještě. Ale ono něco z toho může někdy překážet. Lidé v tom zástupu jistě měli pláště, Pán Ježíš také, ale právě Bartimaiovi mohl ten jeho zrovna překážet na cestě za prohlédnutím. Jemu šlo tehdy o tělesné vidění, ale můžeme v tom vidět také obraz duchovního prohlédnutí. Bartimaios zve svým příkladem k odvaze rozhodnutí. Pokud by nám něco překáželo, jsme ochotni se toho také tak zbavit? Považujeme správné vidění srdcem za to nejdůležitější?

Ježíš dal slepému žebrákovi zrak a on ho pak následoval na té cestě, protože už viděl. To je také naše cesta.

Pane, prosíme, dej nám vidět správně srdcem co je důležité a co překáží. Prosíme o potřebnou odvahu jednat tak, abychom se neminuli s tvou dobrou zprávou.

Amen